

РЕШЕНИЕ

№ 4463

гр. София, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 24.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **6805** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.27 от Закона за общинската собственост /ЗОбС/ и чл.145 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Б. Н. Б. и В. Г. Б. срещу Заповед № СОА21-РД40-82 / 28.04.2021 г. на Кмета на Столична община, с която се отчуждава поземлен имот (ПИ) с проектен идентификатор 68134.2822.2629 /застроен/, с площ от 38 кв.м., и сграда с идентификатор идентификатор 68134.2822.743.1 с площ от 3 кв.м., представляващ реална част от ПИ с идентификатор 68134.2822.743 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-39 / 20.07.2011 г. на Изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър, попадащ в улична регулация, във връзка с реализацията на обект: „Инженерна инфраструктура и вътрешно квартална ВиК мрежа в кв. М. предградие, район „В.“ – по [улица], [населено място]“, съгласно влязъл в сила подробен устройствен план, одобрен със Заповед № РД-09-50-337 / 23.06.1997 г. на Главния архитект на С., Заповед № РД-09-50-414 / 23.07.1997 г. на Главния архитект на С. за поправка на ОФГ, потвърден с Решение № 85 по Протокол № 56 / 06.08.2003 г. на Столичен общински съвет /СОС/, предвиждащ изграждане на обект - публична общинска собственост, за задоволяване на общински нужди. Със заповедта се определя парично обезщетение за собствениците в размер на 898,32 лв., съответно за Б. Н. Б. – 449,16 лв. и за В. Г. Б. – 449,16 лв.

Жалбоподателите, представлявани от адв. Я., твърдят, че заповедта, в частта ѝ, с която се определя обезщетение, е незаконосъобразна. Считат, че същата е занижена. Молят

съда да отмени заповедта в оспорената ѝ част и да определи по-висок размер на обезщетението, както и да присъди разноски.

Ответникът по жалбата, чрез процесуален представител юрк. Ж., в отговора по жалбата, както и в заседание, оспорва жалбата и я смята за неоснователна. Твърди се, че заповедта, вкл. в частта ѝ за определеното с нея обезщетение, е законосъобразна. Иска се оставяне на жалбата без уважение, присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на жалбоподателите.

По делото не е конституирана като заинтересована страна инвеститор на обекта, съгласно чл.27, ал.4 от ЗОБС, различен от ответника, доколкото такъв е именно Столична община, представлявана от кмета.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно изричната разпоредба на чл.27, ал.1 ЗОБС, от активно легитимирано лице, адресат на акта, и в срок.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, с оглед заявените в жалбата основания за незаконосъобразност и извършена на основание чл.168, ал.1 АПК служебна проверка на процесния административен акт приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

В конкретното административно производство се отчуждава проектен идентификатор 68134.2822.2629 /застроен/, с площ от 38 кв.м., и сграда с идентификатор идентификатор 68134.2822.743.1 с площ от 3 кв.м., представляващ реална част от ПИ с идентификатор 68134.2822.743 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-39 / 20.07.2011 г. на Изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър, попадащ в улична регулация, във връзка с реализацията на обект: „Инженерна инфраструктура и вътрешно квартална ВиК мрежа в кв. М. предградие, район „В.“ – по [улица], [населено място]“, съгласно влязъл в сила подробен устройствен план, одобрен със Заповед № РД-09-50-337 / 23.06.1997 г. на Главния архитект на С., Заповед № РД-09-50-414 / 23.07.1997 г. на Главния архитект на С. за поправка на ОФГ, потвърден с Решение № 85 по Протокол № 56 / 06.08.2003 г. на Столичен общински съвет /СОС/, предвиждащ изграждане на обект - публична общинска собственост, за задоволяване на общински нужди. Със заповедта се определя парично обезщетение за собствениците в размер на 898,32 лв., съответно за Б. Н. Б. – 449,16 лв. и за В. Г. Б. – 449,16 лв.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган – Кметът на Столична община, съгласно изричната норма на чл.25, ал.2 от ЗОБС.

Актът е в предписаната от закона форма – мотивирана писмена заповед. Фактическите и правни основания за издаването са коректно посочени в нея, съответно в административната преписка, която предхожда издаването ѝ.

Предвид горното, съдът счита, че не са налице основания за отмяна / обявяване на нищожност на заповедта по чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Между страните не е налице спор относно обстоятелството, че отчуждаването е във връзка с реализацията на обект „Инженерна инфраструктура и вътрешно квартална

ВиК мрежа в кв. М. предградие, район „В.“ – по [улица], [населено място]“, съгласно влязъл в сила подробен устройствен план, одобрен със Заповед № РД-09-50-337 / 23.06.1997 г. на Главния архитект на С., Заповед № РД-09-50-414 / 23.07.1997 г. на Главния архитект на С. за поправка на ОФГ, потвърден с Решение № 85 по Протокол № 56 / 06.08.2003 г. на Столичен общински съвет /СОС/, предвиждащ изграждане на обект - публична общинска собственост, за задоволяване на общински нужди.

Следователно, при наличието на такъв влязъл в сила устройствен план се приема, че става въпрос за отчуждаване за осъществяване на обект публична общинска собственост за задоволяване на неотложна общинска нужда, която не може да бъде задоволена по друг начин, тъй като това са обстоятелства, които са изследвани, или поне е следвало да бъдат изследвани на етапа на одобряване на самия ПУП, а не към настоящия момент.

Обявлението за предстоящото отчуждаване, съставено на осн. чл. 25, ал. 1 от ЗОС, е публикувано в три всекидневника, както и на интернет страницата на Столична община и на определеното място в сградата на район „В.“ не по-рано от един месец след публикуването на обявлението.

Оценката на отчуждаваната част от имота е изготвена от лицензиран оценител [фирма], притежаваща сертификат за правоспособност от КНОБ за недвижими имоти. Тя е направена въз основа на възлагателно писмо № СОА20-ТД26-8693 / 12.09.2020 г. от Кмета на СО, съгласно чл.22, ал.3 от ЗОБС. Оценката е изготвена при спазване на тримесечния срок преди издаването на заповедта за отчуждаване по чл.22, ал.10 от ЗОБС.

По отношение на размера на оценката на имота, съответно на определените парични обезщетения, съдът прави следните изводи:

Целта на закона, при принудително отчуждаване на недвижими имоти за общински нужди, е собствениците да бъдат компенсирани с „равностойното парично обезщетение“. В тази връзка, ЗОБС установява начина на определяне на „равностойното парично обезщетение“.

Съгласно изричните разпоредби на чл.22, ал.4, ал.5 и ал.6 от ЗОБС, във връзка с §1, т.1, т.2 и т.3 от ДР на ЗОБС (в редакция с последно изменение с ДВ, бр.15 от 2011 г., т.е. към извършване на оценката, одобрена с процесната заповед) оценките се извършват по пазарни цени.

Изключение се допуска, само когато пазарната оценка на имота е по-ниска от данъчната и когато не могат да се определят пазарните цени на имоти с подобни характеристики поради липса на извършени сделки в съответната служба по вписванията /чл.22, ал.6 от ЗОБС/. Доколкото законът казва „липса“, т.е. не е налице нито една сделка, отговаряща на законовите изисквания, съдът приема, че оценка по предвидения в закона ред по метода на пазарните аналози би могла да се направи и при наличието само на един такъв аналог.

„Равностойното парично обезщетение“ се определя „в съответствие с предназначението на имотите преди влизането в сила на подробния устройствен план, във връзка с който се прави отчуждението“, въз основа на пазарните цени на имоти с „подобни характеристики“, намиращи се „в близост до отчуждавания“ / чл.22, ал.5 от ЗОБС/.

Според §1, т.1 от ДР на ЗОБС „равностойно“ ще е паричното обезщетение, когато цената на отчуждавания имот или на съответната част от него е определена именно по реда на този закон, т.е. ако спазени критериите за определянето му, посочени в закона.

Законът дава легална дефиниция и на това, какво разбира под „пазарни цени на имоти с подобни характеристики” / §1, т.2 от ДР на ЗОБС/. За такива се приемат осреднените цени от сделки с имоти, осреднените цени от всички сделки с имоти, намиращи се в близост до отчуждавания имот, които имат еднакво конкретно или преобладаващо предназначение, притежават еднакъв характер на застрояване със същите или близки показатели на устройство и застрояване и/или установен начин на трайно ползване с отчуждавания имот, за: покупко-продажба, замяна, учредяване на вещни права или прехвърляне на собственост срещу задължение за строителство, ипотека, продажбите чрез търг от държавни и частни съдебни изпълнители, държавните институции и общините, както и други възмездни сделки между физически и/или юридически лица, по които поне една от страните е търговец, сключени в рамките на 12 месеца преди датата на възлагане на оценката и вписани в службата по вписванията по местонахождението на имота.

Ако в рамките на 12 месеца преди датата на възлагане на оценката в службата по вписванията по местонахождението на имота са вписани повече от двадесет сделки, при определяне на пазарната цена се вземат предвид последните вписани двадесет сделки.

Имоти, „намиращи се в близост до отчуждавания имот” в урбанизираните територии /§1, т.2 от ДР на ЗОБС/ са „имотите, които се намират в една и съща ценова зона с него“.

Съгласно §1, т.8 от ДР на ЗОБС "имоти с близки показатели на устройство и застрояване" са имотите с еднакъв характер на застрояване, при които разликата в максималната плътност на застрояване е не повече от 5 на сто.

При горните дефиниции следва да се приеме, че за определяне на „равностойното парично обезщетение” по реда на чл.22, ал.5 от ЗОБС и §1, т.1 и т.2 от ДР на ЗОБС чрез пазарни аналози, като такива могат да служат само сделки с имоти, отговарящи на следните характеристики:

- да са възмездни сделки – посочени са покупко-продажба, замяна, учредяване на вещни права или прехвърляне на собственост срещу задължение за строителство, ипотека, продажбите чрез търг от държавни и частни съдебни изпълнители, държавните институции и общините, но след като е налице и добавката „други възмездни сделки”, значи изброяването не е изчерпателно;
- да се отнасят за имоти „в близост“ до отчуждавания, т.е. в урбанизираните територии в една и съща ценова зона;
- да са сключени между физически и/или юридически лица, по които поне една от страните да е търговец, т.е. изключени са сделки, по които нито една от страните не е търговец;
- да са извършени в определен период – в рамките на 12 месеца преди датата на възлагане на оценката;
- да са вписани в службата по вписванията по местонахождението на имота;
- имотът, предмет на сделката да е с устройствен статут и предназначение, съответстващ на този, който има отчуждаваният имот, но преди влизането в сила на подробния устройствен план, във връзка с който се прави отчуждението, което означава, че двата имота:
- имат еднакво конкретно или преобладаващо предназначение;
- притежават еднакъв характер на застрояване;
- имат същите или близки показатели на устройство и застрояване, / като

„близки показатели“ са при имоти с еднакъв характер на застрояване, при които разликата в макс. плътност на застрояване е не повече от 5 на сто /.

Конкретното предназначение на поземлени имоти, урегулирани за застрояване с предходен подробен устройствен план, е предназначението им, определено с предходния подробен устройствен план, действал преди влизането в сила, съответно преди одобряването на подробния устройствен план, за който се извършва отчуждаването. Конкретното предназначение на поземлени имоти, урегулирани за изграждане на обекти - публична държавна или публична общинска собственост, с предходен подробен устройствен план, действал преди влизането в сила, съответно преди одобряването на подробния устройствен план, за който се извършва отчуждаването, които не са отчуждени съобразно предвижданията на предходния план, е предназначението им, определено с подробния устройствен план, действал преди влизането в сила на плана, предвиждащ изграждането на обекти - публична държавна или публична общинска собственост.

Размерът на равностойното парично обезщетение за поземлени имоти, включени в обхвата на урбанизирана територия съобразно действащия общ устройствен план, които не са урегулирани за застрояване с предходен подробен устройствен план, се определя като за имоти без предвидено застрояване и се съобразява с установения траен начин на фактическото им ползване. / чл.22, ал.6, 7 и 8 от ЗОБС/.

Т.е. за да е законосъобразна оценката по предвидения в закона метод, всички сделки, служили за пазарни аналози следва да отговарят на горните условия.

За пълнота следва да се отбележи, че разпоредбата на § 1, т.7, б. „б“ от ДР на ЗОБС е неотнормима към уредбата на „равностойното парично обезщетение“. Законът не изисква използваните пазарни аналози да представляват „равностойни имоти“ с оценявания. Допълнителните разпоредби на закона дават легални дефиниции на термини, използвани в самия закон. Определението за „равностойни имоти“ в § 1, т. 7, б. „б“ от ДР на ЗОБС не касае по никакъв начин реда за определяне на равностойното парично обезщетение по чл.22 от ЗОБС. Това определение касае поясняване на текстове, в които се среща термина „равностойно имот“ и това са само чл.21, ал.4 и чл.23, ал.1 от ЗОБС, неотнормими към процесния спор.

С оспорената заповед е определен размер на равностойното парично обезщетение за отчуждаемите 38 кв.м. от имота в размер на 898,32 лв., като земята е оценявана по реда на чл.22, ал.12 от ЗОБС, по Приложение № 2 към чл.20 на ЗМДТ въз основа на данъчната оценка на имота, поради липсата на пазарни аналози, сградата не е оценявана като незаконен и нетърпим строеж, а други подобрения в имота – ограда и насаждения изобщо не са били обсъждани.

За определяне на оценка, съобразно законовите изисквания, съдът е назначил, изслушал и приел по делото оценителна експертиза от в.л. инж. З. П..

Съдът не е длъжен да се съобрази с експертното заключение, а го обсъжда с оглед всички доказателства по делото и предвид приложимата нормативна уредба.

По отношение на равностойното парично обезщетение за земята, вещото лице, въз основа на представените от Агенцията по вписвания аналози, наличните по делото такива и след обстоен преглед на всички възможни пазарни аналози, описани в експертизата в отделна таблица, с изрично посочване на причината, поради което всеки от тях не отговаря на законовите изисквания да бъде ползван за аналог, които съдът напълно споделя, вещото лице е определило равностойно парично обезщетение

за земята в размер на 5416,14 лв. или 142,53 за кв.м.

Това обезщетение е определено въз основа на един пазарен аналог, който не е бил установен и не е ползван в административната процедура – Нотариален акт № 57, том XV, рег. № 30181, дело № 2421 от 12.11.2019 г., вписан в Службата по вписвания акт № 169 от 12.11.2019 г.

Съдът споделя заключението на вещото лице, че тази сделка има отговаря на всички изисквания на закона да служи за пазарен аналог в процесния случай.

Отчуждаваният имот се намира в кв. М. предградие, [улица]. И съгласно изготвената в административното производство оценка, и съгласно изслушаната експертиза по предходен ПУП, одобрен със Заповед № РД-50-09-155 / 07.05.1990 г. на главния архитект на С. имотът, съответно отчуждаваната му част попада в отреждане за „обществено жилищно строителство и комплексно обществено обслужване с предвиждане за застрояване с 6-7 етажни жилищни блокове“ / л. 8 горе от оценката в административното производство/. В този смисъл, това изречение, противоречи на приетото от оценителя в административната процедура в следващото изречение, според което това отреждане съответства на „жилищна зона с преобладаващо средноетажно застрояване“, т.е. Жс. Може би именно поради тази причина в оценката е посочена само максималната плътност на застрояване за тази зона, която е 50 %, а не и кота корниз, която при зона Жс е 15 м. за жилищните сгради, т.е. максимум до 5-етажна сграда. В случая е установено, че имотът е предвиден за застрояване с 6-7 етажна жилищна сграда – т.е. сграда с кота корниз – 21-24 м., от което следва, че съгласно съвременните показатели на ОУП попада в зона Жк – с плътност 40 % и кота корниз – до 26 м.

Съдът не споделя възраженията на процесуалния представител на ответника, че аналогът е неприложим, тъй като е налице разлика от повече от 5% между отчуждавания имот и него, базирайки се на представени към Заповед № РД-50-09-155 / 07.05.1990 г. на главния архитект на С., с която е одобрен предходния за имота ПУП показатели на застрояване, в които е посочен показател „П=18 %“, от което се вади извод, че по предходен план имотът е попадал в зона с плътност на застрояване от 18%. Първо, това изобщо не съответства нито на установеното от оценителя в административното производство, нито на това по приетата по делото СОЕ. И второ, става въпрос за неправилно разчитане на показателите към този план, като се има предвид, че същите са отразени по различни от настоящите правила. С процесната заповед е одобрен ЗРП на „Ж.К. и НПЗ „М. предградие“, като дадения % плътност на застрояване 18, е общо за зоната, която включва жилищни зони, обществени терени, улици, паркинги, плочници, зелени площи и спорт и производствени зони.

Безспорно по делото се установява, че процесният имот е отреден за жилищно строителство с 6-7 етажна жилищна сграда, което съответства именно на зона Жк, с максимална плътност на застрояване 40 %.

Следва да се има предвид, че и оценителят в административното производство е изследвал както имоти в зона Жс, така и такива в зона Жк, но по неясни причини откритият от вещото лице нотариален акт не е между изследваните.

Неоснователно е и съображението на процесуалния представител на ответника,

че част от имота - пазарен аналог е с отреждане за улица, а цената е обща. Видно от приложения нотариален акт, той е за продажба на имот, целият попадащ в УПИ III.

По изложените съображения, съдът смята за правилно определено равностойното парично обезщетение за земята от изслушаната експертиза в размер на 5416,14 лв. или 142,53 за кв.м.

Вещото лице е определило и отделно цена за сградата, съответно за подобренията в имота – ограда и трайни насаждения, които като стойности не са оспорени от страните.

Правилно обаче в административното производство не е оценявана стойността на сградата – тоалетна от 3 кв.м. По делото няма спор, че тя представлява незаконен строеж. Съдът приема декларацията, че сградата е построена през 1975 г., но същата не е допустима нито по действалите към онзи момент правни норми, нито към настоящия момент. Сградата няма одобрени строителни книжа, тя не би могла да бъде и търпим строеж по смисъла на §16 от ДР на ЗУТ, тъй като е недопустима, както по правилата и нормативите към момента на извършването ѝ, така и към настоящите правила.

Съгласно чл.41, ал.1 и 2 от ЗУТ: „ (2) Допълващото застрояване в урегулирани поземлени имоти се състои от спомагателни, обслужващи, стопански и второстепенни постройки към сградите на основното застрояване и се разрешава в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план. (2) Когато допълващо застрояване не е предвидено с действащия подробен устройствен план, то се допуска от главния архитект на общината с виза за проучване и проектиране по чл. 140, ако проектите се застрояват свободно или допсени до сгради на основното застрояване в урегулирания поземлен имот или свързано с постройки на допълващо застрояване само между два урегулирани поземлени имота. Допуснатото застрояване се отразява служебно в действащия подробен устройствен план.“

Съгласно чл.42 от ЗУТ: „ (1) Постройките на допълващото застрояване се разполагат свободно или допсени до основното застрояване в урегулирания поземлен имот или свързано с допълващо застрояване в съседен имот. (2) Постройки на допълващото застрояване, с изключение на гаражи, работилници и обекти за търговия и услуги, не могат да се разполагат на уличната регулационна линия или между нея и сградите на основното застрояване. Постройки на допълващото застрояване могат да се изграждат на вътрешната граница на урегулирания поземлен имот, ако калканните им стени покриват калканни стени на заварени или новопредвидени постройки в съседния урегулиран поземлен имот, или плътни огради. (3) При свободно разполагане проектите на допълващото застрояване са с височина до 3,6 м и на разстояние от вътрешните граници на урегулирания поземлен имот най-малко 3 м, а когато са с височина до 2,5 м, са най-малко на 1,5 м от южната, югозападната и югоизточната граница към съседния урегулиран поземлен имот при отклонение от южната посока до 45 градуса.“

Съгласно чл.121 от Наредба № 5 за правила и норми по териториално и селищно устройство (отм.): „ (1) Второстепенните постройки не могат да се разполагат на уличнорегулационната линия или близо до нея пред жилищната сграда. От регулационните линии на съседните парцели те трябва да са на разстояние най-малко 3 м или най-малко 1,50 м от южна, югоизточна или югозападна (до 45 градуса отклонение от южната посока) регулационна линия към съседите. (2) Второстепенните постройки могат да се разполагат на страничната регулационна линия, ако калканната им стена се покрива напълно от калканната стена на заварена сграда в съседния парцел или със съгласие на собственика на съседния парцел, изразено в нотариално заверено заявление до техническата служба при общинския народен съвет или декларация, подписана в присъствието на длъжностни лица от техническата служба при съвета, при задължение от негова страна да направи също такава постройка така, че калканните стени да се покриват напълно. В този случай трябва да се изгради съответен пожаропредпазен зид. (3) Второстепенната постройка може да се разположи на самата странична регулационна линия, без да се спазват други изисквания, при денivelация на терена към собствения парцел, равна или по-голяма от нейната височина. (4) Второстепенните постройки могат да се разполагат на регулационната линия, без да се спазват други изисквания, когато парцелът граничи с извънселищната територия.(5) Второстепенните постройки се разполагат най-малко на 6 м зад жилищната сграда на парцела и най-малко на същото разстояние от жилищни сгради в съседните парцели.“

Видно от цитираните норми, процесната постройка не съответства по разположение нито на правилата и нормите за застрояване на второстепенни постройки към З., нито на това по ЗУТ. Предвид горното, сградата не може да бъде и търпим строеж по смисъла на §16 от ДР на ЗУТ, с оглед на което и не подлежи на обезщетяване при отчуждаването ѝ.

По отношение на оградата обаче съдът не споделя становището на ответника, че същата не подлежи на оценяване, тъй като към момента на изграждането ѝ за нея е трябвало издаването на разрешение за строеж. С изменения в чл.151 от ЗУТ през 2015 г. отпадна изискването за построяването на определен вид ограда, с плътна част до 0,60м. да се издава разрешение за строеж. Процесната ограда не е плътна и по твърденията на жалбоподателите е построена в този ѝ вид през 2019 г.

Към момента на извършване на оценката и издаване на заповедта изискване за издаване на разрешение за строеж за изпълнението на ограда от този вид няма и няма никакви данни, събирани от административния орган за това кога е изпълнена оградата, поради което и няма никакво основание да бъде изключвана от оценката за отчуждаваната част от имота поради това, че за нея не е представено разрешение за строеж, каквото не се изисква.

Независимо, че административният орган не е изследвал и дали в имота има никакви трайни насаждения, то от експертната се установява, че именно в засегнатата от отчуждаването част са налице кипариси, рози и сливи, които

подлежат на обезщетяване.

Предвид горното, съдът счита за правилно определеното равностойно парично обезщетение за отчуждавания имот е в размер на 5416,14 лв. за земята, както и 1232,60 лв. за подобренията върху отчуждаемата част /ограда и трайни насаждения/, или общо в размер на 6 648,74 лв., вместо посоченото в заповедта от 898,32 лв., съответно за всеки един от жалбоподателите по 3 324,37 лв. вместо 449,16 лв.

Доколкото съдът при определяне на равностойното парично обезщетение достига до извод, различен от административният орган, което води до извод за материална незаконосъобразност на оспорената заповед в тази ѝ част – отменително основание по чл.146, т.4 АПК, заповедта, следва да бъде изменена по отношение на определеното с нея обезщетение.

С оглед изхода на делото и при направените от страните искания, съдът, с решението следва да се произнесе и по въпроса за разноските по делото.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, искането за присъждане на разноски, направено от жалбоподателите, следва да бъде уважено. Такива са доказани в размер както следва – от Б. Н. Б. 10 лева за държавна такса, 300 лева за възнаграждение на вещото лице и 600 лв. за адвокатски хонорар и от В. Г. Б. 10 лева за държавна такса и 300 лв. за адвокатски хонорар. Съдът счита за неоснователно възражението за прекомерност на адвокатските възнаграждения. Минималното адвокатско възнаграждение, съгласно чл.8, ал.1, т.2 и чл.7, ал.9 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, с оглед материалния интерес, който се изразява в разликата между определеното по заповедта и в настоящото решение обезщетение /2 875,21 лв. за всеки жалбоподател/ и проведени три открити съдебни заседания е 531 лв. Платеното от В. Б. възнаграждение е с 231 лв. под минималното, а това, платено от Б. Б. – с 69 над него. Съдът не е длъжен да определя възнаграждение в минимален размер и счита за съответно на сложността на спора и проведената адвокатска защита платеното от страните възнаграждение, поради което и възражението е неоснователно.

По делото е останало неизпълнено задължение по протокол от 29.09.2021г. от жалбоподателите за заплащане на още 462 лв. за изслушаната СОЕ, съгласно увеличеното от съда с оглед представената от вещото лице справка – декларация възнаграждение за последното. Доколкото, при този изход на спора разходите се поемат от бюджета на съда, и за тази сума следва да бъде осъден ответникът.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 от АПК, и чл.27 от ЗОБС, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ИЗМЕНЯ по жалба на Б. Н. Б. и В. Г. Б. Заповед № СОА21-РД40-82 / 28.04.2021 г. на Кмета на Столична община, в частта за определеното с нея

обезщетение, като УВЕЛИЧАВА същото на б 648,74 лв. лв. /шест хиляди шестстотин четиресет и осем лева и 74 ст./, съответно за Б. Н. Б. - 3 324,37 лв. /три хиляди триста дващест и четири лева и 37 ст./ и В. Г. Б. - 3 324,37 лв. /три хиляди триста дващест и четири лева и 37 ст./.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Б. Н. Б. 910 / деветстотин и десет/ лева, представляващи разноси по производството.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. Г. Б. 310 / триста и десет/ лева, представляващи разноси по производството.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на вещото лице З. П. П. 462 / четиристотин шейсет и два/ лева, увеличено възнаграждение за експертиза.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Да се съобщи на страните и на **вещото лице**.

С Ъ Д И Я: